

δέσμου των Ἑλληνοπαίδων τὸν ὅπου ὄνειρεύεται. — Ὁ Ἄϊτος τῶν Ὁρέων ἐπῆγε τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐγνώρισε πολλοὺς φίλους μου καὶ θά ἱδρῆσθαι ἐκεῖ Σύλλογον. — Τέλος ὁ Τριχυμῶδης Μαλλεῖς μου στέλλει τὸ σχέδιον τῆς σφραγίδος ἐνὸς «Συνδέσμου πρὸς Διάδοσον τῆς Διαπλάσεως.»

Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις καὶ ἡ προθυμία μ' ἐπεισάν ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ συστηματοποιηθῶν οἱ Σύλλογοι καὶ πρὸς τοῦτο ἤρξαμαι νὰ μελετῶ μετὰ τῶν συνεργάτων μου ἐν σχέδιον Σύλλογου, τὸ ὁποῖον θὰ τεθῆ εἰς ἐνεργεσίαν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φίλοι μου ἄς ἐργάζωνται μόνον τῶν ὅπως εἰμπορῶν καὶ ἄς μὴ στέλλουσι τὰς ιδέας τῶν καὶ τὰ Καταστατικά τῶν, διὰ νὰ τὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου κατὰ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ γενικοῦ σχεδίου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν: ἡ Μαρία Πανδλάκη μετὰ τὴν Χριστίαν Λεοῦλλα καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη — Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλλου μετὰ τὸν Ἡσυχὸν Ἀεράκι — ὁ Θωμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν μετὰ τὸ Τί με Μέλαι — τὸ Τί με Μέλαι μετὰ τὴν Ὁραίων Κέρκυραν, Ἰωάννην Καποδίστριαν, Ἀστροφεγγιάν, Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην, Μαθρον Πρίγκηπα, Θωμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἑλληνικὸν Φοῦριον, Ἀνεμοστρόβιλον, Ἐωσφορον, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν καὶ Δεκαπεταετὴ Πλοῦραρον — ὁ Στρατηγὸς Ἀντίβας μετὰ τὸν Θωμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ναυτοπούλα καὶ Μέλαιον Καλλιτέχνη — ὁ Τρομάρας μετὰ τὴν Μέλαιον Καλλιτέχνη καὶ Ἐκτωρα τὸν Τρόφα — ὁ Μόζαρτ μετὰ τὴν Ἀναστασίαν Μακρονιάτην καὶ μετὰ τὴν Προσφυγα Βολιώτισσαν — τὸ Παλιῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Μοῦρτζοφλον, Καρδερῖναν, Αὐτοκράτειραν Ἐδοκίαν, Ἐτοι μάρσεϊ, Δαίδαλον, Ἑλληνοκὶν Ἀίσθημα, Λευκὸν Κορακα καὶ Ἀριστάρην Πελοπίου — ἡ Τσοῦχτρα μετὰ τὴν Μέλαιον Καλλιτέχνη — ὁ Δὸν Κολοκώθας Πάτεραις, μετὰ τὸν Δὸν Κιζώτην Ἀρχιζιζάνου, Κροστὴν Ἀμμονιάδην, Ἐτοι μάρσεϊ, Δὸ λὰ-σὺλ-νι, Ἑλληνοκὶν Καλλιτέχνη, Δέαν, Καλλιτέχνη Διαβολίσκη, Ναυτοπούλα καὶ Λύραν τοῦ Ἀρίονος — ἡ Κυμοδόκη μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀγροπὸς Φάρος μετὰ τὴν Φίλεργον Χελιδόνα, Ταπεινὸν Ἴορ, Δὸν Κιζώτην καὶ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου — ἡ Σανθὴ Καρζιζιώτισσα μετὰ τὴν Ἐύνοχὴ Ἦνην, Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ Φοῖβον Ἀπόλλωνα — ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν μετὰ τὴν Καλλιτέχνη (Ἑλληνίδα καὶ Μέλαιον) καὶ μετὰ τὴν Καρδερῖναν — ἡ Τρικέφαλος Ἰδρα μετὰ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, Τοῖν-Τοῖν, Ἑλληνοκὶν Φοῦριον, Σερτηνεμένην Ἡπειρώτισσαν, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος — ἡ Ἐρδοκὸς Σαλαμίς μετὰ τὴν Ἰρυσὴν Βροχίην, Φθινοπωρινὴν Βροχίην καὶ Ταπεινὸν Ἴορ — ἡ Θαλασσοῦλα μετὰ τὸν Ἡσυχὸν Ἀεράκι, Τί με μέλαι, καὶ με διας τὰς Ἀγκυράς — τὸ Ἀγκάθι μετὰ τὸν Θωμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Τοῖν-Τοῖν, Ναυτοπούλα καὶ Τρυγονάκι ἡ Σημάτα τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὴν Μαρίαν Ν. Λεβίδου καὶ Δέαν — ὁ Πελοναῦτης μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Καρδερῖναν, Τροχαιοῦσαν καὶ Ἐτοι μάρσεϊ — ἡ Νεράϊδα Μαρτζουράνα μετὰ τὴν Νεράϊδα τοῦ Ἀλεξίου, Νεράϊδαν τῆς Σκόρου καὶ Καταχθόνιον Πνεῦμα — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Σοφὸν Σολομῶντα καὶ μετὰ τὴν Ἀγκυράς — ἡ Λευκὴ Λύρα μετὰ τὴν Λύραν τοῦ Ἀρίονος καὶ Βίγλαν — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία καὶ Ἀγκυραν τοῦ Ἑλέου — καὶ ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου μετὰ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον καὶ τὴν Ἀμαλίαν Κρεμίδην.

Ἀσπασμοὶ, πληροφοροίαι. — Ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀλεξίου ἐρωτᾷ τὴν Ἀρθρομένην Λεμοριάν, ἂν τὴν εἶδε ποτὲ καὶ πόσων ἐτῶν εἶνε, διὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ τὴν πληροφοροῦσά ὅτι ἡ φίλη τῆς ἡπατῆς, διότι δὲν ἔχορροσε σურτὸν — τὸ Τί με μέλαι ἐρωτᾷ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν πότε θάναυωρήσῃ δι' Ἀθήνας. — ἡ Ἀγκυρα τοῦ Ἑλέου θὰ στείλῃ τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ὀφείλει, μόλις ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τῆς ἐξοχής. — ὁ Μόζαρτ ἀσπάζεται τὴν Ἡχώ, ὁ Τρομάρας τὸ Κῦμα τῆς Σαλαμίνας. — ἡ Μαρία Στουάρτ εὐχεται τὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην διὰ τὴν βοήθειάν της. — ἡ Λευκοπέπλος Νύμφη τῶν Δασῶν ἐρωτᾷ τὸν Μαθρον Πρίγκηπα τί ἐντυπώσεις ἔχει ἐξ Αἰθιοπῶν. — ἡ Ροδοδάκτυλος Ἡδὸς εὐχεται καλὴν πρόδον εἰς τὸ Μεσαλογοργιάκι. — ἡ Μέλαιον Καλλιτέχνης ἐρωτᾷ τὴν Ἑλληνικὴν Σημάλαν ἂν ἔλαβε τοὺς ἀσπασμοὺς, τοὺς ὁποῖους ἐνέπιστευσεν εἰς τὸν ἄνεμον, διερχομένη ἐκ τῆς ὁραίας τῆς πατρίδος. — ἡ Ἀκτίς Ἡλίου (Ἀθηναῖος) ἐρωτᾷ τὴν Δάφνην ἂν θὰ ὑπάγῃ καὶ φέτος εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον. — ὁ Μικρὸς Ἐβελοντὴς ἐρωτᾷ τὸν Γραβιάν: μελετᾷ; αἱ ἐξετάσεις θὰ εἶνε αὐστηρόταται! — ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου εἶδε εἰς τὸν ὕπνον τοῦ Ἀνδραλοῦσαν ταξιδεύουσας. — Μερικοὶ ἀπλοὶ ἀσπασμοὶ παρελείφθησαν καὶ πάλιν ἐλλείψονται.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλλου, Ἄψε Σῶσε (δὲν ἀμοιβάλλω ὅτι αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἐπῆγαν θαυμασία) Θωμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (μετὰ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας). Τί με μέλαι (ἔστειλα) Μικρὸν Κινέζον Λιν-Λιν, Μῶλον Πατρῶν, Στρατηγὸν Ἀντίβαν (τὰ γράμματα εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα, μὴν ἀνησυχῆς) Ταχυδρομὸν Περιοστέραν (νὰ σὲ ἰδῶ!) Ἐρδοκὸν Στρατιώτην (δεκτὸν) Δελφίνα τοῦ Εὐδείνου (σοῦ εὐχομαι νὰ κάμῃς τὰ χρόνια της καὶ νὰ ἰδῇς καὶ σὺ τρισέγγονα) Μέλαιον Ἀετὸν, Μέλαιον τῶν Ἰμμητοῦ (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἄδραν τοῦ Εὐδείνου (λίαν προσεχῶς) Ταταραῖαν Κόρη, (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ) Μαρίαν Στουάρτ (δὲν ἀμοιβάλλω περὶ τῆς θερμῆς τῆς ἀγάπης) Κυμοδόκη (διὰ κάθε τετράδιον, ἐν 20λεπτον γραμματόσημον) Ἀνδρείον Ἐδζονον (συμφωνῶ ὁ Χῖος μετὰ περιτωμένην, ἡ Χῖος μετὰ ὅξιναι αἱ λύσεις ἐμπρόθετοι) Γαλατίαν (ἔστειλα ἐκ νέου) Πεταλοῦσαν τῶν Σερρῶν (τί ἐξοχος ἐπιστολή!) Ἐβελοντὴν Δοῦλον (ἔστειλα) Λευκοπέπλον Νύμφην τῶν Δασῶν (μοῦ ὀφείλεις 40 λεπτὰ ἀπὸ ταχυδρομικὰ Μ Μυστικῶν) Τρομάραλον Ἰδραν (ἐλήθη καὶ ἔστειλα ἄλλ' ἢ ἀπάντησις καθυστεροῦ) Ἐρδοκὸν Σαλαμίνα, Δ. Νικολαΐδην, Μυλιάνην, Ἀνεμοστρόβιλον (βεβαίως δύνασαι νὰ ποταθῆς κατ' εὐθείαν. Ὁλοὶ καλά) Ὁρέστην Λευτήν (γράψε μου ποῖον φύλλον σοῦ λείπει, νὰ σοῦ τὸ στείλω) Ρωμοπούλα (εἶσαι σὺ ἐκεῖνη ἡ μικρὰ, ποῦ κρατεῖς θριαμβευτικῶς τὸ φυλλάδιόν μου; τί ὄραία ζωγραφίσαι!) Μικρὸν Ἐβελοντὴν, Ἀγκάθι, Θαλασσοῦλην, Αἰματερίνην Κοιτάλη (πὺς ἐπέρασε εἰς τὴν Τήνον); Θεῶν τοῦ Ζαπτείου, Γαλανὴν Ἑλληνοπούλην, Φλογέραν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Πελοναῦτην Ἰδρα, ἀκόμη δὲν σοῦ ἔστειλα) Λευκὸν Μανουάκι (δὲν ἔχετε πλέον σταφύλια, ἔχετε ὅμως... κρασί! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐγγὺς κανεῖς ὅλα μαζί καὶ πάντοτε!) Σόλων τὸν Νομοθέτην (δὲν εἶνε ἀνάγκη τοῖς τὸ λέγει ἡ σιωπὴ σου) Ἀνδρείον Ἀργοναυτήν, Καλλιόπην Στελοπούλου (ἔστειλα 33 καὶ 34) Σοφὸν Πιττακὸν (ἡ ἐπιστολή σου δὲν περιεῖχε τὰς 4 δραχμάς ποῦ μου γράφεις;) Φίλεργον Κόρη (καὶ νέον ἐσπάρθωμα ἡ ἀγαπητὴ μου!) Λευκὴν Δορκάδα (πολὺ καλά) Ζεβάν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, (στεῖλε 20 λεπτὰ διὰ τὸ πρὸς τὴν Ναυτοπούλαν τετράδιόν σου) Ζακωνθίαν Φράουλαν, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 27 Ὀκτωβρ. ε. ε.

513. Συλλαβόγραφος.
Ἄντωνυμία, μόριον καὶ γράμμα ἂν ἐνοουθῶν, πάλιν τινὰ ἑλληνικὴν τὰ τρία ἀποτελοῦν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

514. Μωσαϊκόν.
Ὁ Πάρις καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Αἴας, ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ὁ Ἄρης καὶ ὁ Χαίρεας σοὶ δίδουν τὰ συστατικά ποῦ πρέπει νὰ ζητήσῃς ἂν θέλῃς ἄνδρα ἔξογον ἀρχαίων ν' ἀναστήσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἐδζονου

515. Γωνία.
I + + + + = Προφήτης
+ A + + + = Νῆσος τῆς Τουρκίας
+ Σ + + = Πόλις τῆς Ἰταλίας
+ Ω + + + = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
N + + + + = Πηγὴν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Ἀντίβα

516. Πυραμίς.
+ N ἄντικατασταθῶσιν οἱ
+ . + . σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὅστε
+ ν' ἀποτελέσωσι τὸνομα ἐρπε-
+ τῶν, αἱ δ' ἔξ στιγμαί τῆς β-
σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ν' ἀπο-
τελέσωσι τὸνομα μέρους τοῦ φυτοῦ, αἱ δὲ ἀνωτέρω
4 τὸνομα πτηνοῦ καὶ αἱ ἀνωτάται δύο ἀντωνυ-
μιάν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θελοπούσης

517 Σταυροί.
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΕΠΔΜΟΣΧΩ
σχημάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνο-
μάτων ποταμοῦ καὶ ἔρους.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φλογέρας Ἀκτίος τοῦ Σουλίου

518-519. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων.
1. Ὡν τὰς δόξας ἐπλοῖς μιμοῦ τὰς πράξεις.
2. Μὴ στερεῖς τὸν ἄλλον διὰ νὰ ὀφρῆσῃς τὸν ἑαυτὸν σου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγκυράς τοῦ Ἑλέου

520-525. Σύνθεσις λέξεων.
Διὰ καταλλήλου συναρμολογίσεως τῶν κάτωθι
17 συλλαβῶν σχημάτισον τὰ ὀνόματα 6 ἄρτων.
θα-ροσ-γε-νοσ-κι-ταυ-ρα-πιν-α-λι-ρων-ρατ-
τος-υ-δοσ-θαι-τα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλίλληνο; Μικρασιῶτου

526-530. Μαγικὸν γράμμα.
Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον ἄλλας
τόσας λέξεις:
Κῶς, διὰ, πατρίς, ἐγὼ, χυῖς.
Ἐστὴν ὑπὸ Αλεξ. Σ. Οικονομίδου

531. Διπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα μεγάλου φιλοσόφου, τὰ δὲ τέ-
ταρτα ἀντιστρόφως ἀναγνωσκόμενα τὸνομα
Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
1. Πτηνόν. 2. Χώρα τῆς Ἀσίας. 3. Θεὸς
τῆς Μυθολογίας. 4. Πόλις τῆς Ρωσσίας. 5. Μυ-
θικὴ νῆσος. 6. Ἑλληνικὸς λιμὴν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐωσφοροῦ.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Αὐγούστου 1897.
426. Ὁράτιος (ὄρα, τί, ὅς). — 427. Τὸ
πῦρον τοῦ ἀρτοποιοῦ. — 428. Ἡ λέξις ὀψοθε-
τικωτάτη. — 429. Ὁ υἱὸς εἶνε 11 ἐτῶν, ὁ δὲ
πατὴρ 50. — 430-433. 1, Σῶμη. 2, Ἄνδρος.
3, Κέα. 4, Σῦρος. — 434-437. Γινόμενης τῆς
ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων δ, σ, σχηματί-
ζονται αἱ λέξεις: πεδιάς, δράσις, δίσκος, Σιδῶν.
— 438-442. 1, Πόρος. 2, Κόδρος. 3, Κρόνος.
4, Μόρος. 5, Ὀνος. — 443. ΜΑΙΝΑΛΟΝ (1,
ΜΑΙανδρος. 2, ΝΑῖος, 3, ΛΟΝδῖνον). —
444. Ἐν κόποις καὶ μόχθοις τὰ καλά κτώνται.
445. Ἡ πλύντρια πλύνει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλεῖς περιεχόν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἡμετέρας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 41

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἔδς Σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'

Ο ΔΙΑΓΓΕΛΕΥΣ

Τὴν 10 Αὐγούστου ἔληξεν ἡ ἀνακαχὴ καὶ τὴν 26 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδιδε τὴν μάχην τῆς Δρέσδης. Ὁ Ἐκτωρ ἦτο εὐτυχέστατος! Ὡσφράνθη τέλος πάντων πυρίτιδα, ἔλαβε τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός! Διὰ πρώτην φοράν ἤκουε κροτοῦν τὸ ἐχθρικόν τηλεβόλον, κλαγγίζοντα τὰ ὄπλα, χρομετίζοντας τοὺς ἵππους. Τὰ προστάγματα, διδόμενα διὰ φωνῆς ἤχηρας, ἀνεμιγνύοντο μετὰ τὰς ἰαχὰς τῶν πολεμιστῶν, μετὰ τὸς ἀλαλαγμοὺς τοῦ θριάμβου, μετὰ τὸς βρυχηθμοὺς τῆς λύσεως, μετὰ τὸς διαγωγῆς φθογγὰς τῶν σαλπίνγων, αἱ ὁποῖαι ἔδιδον τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου, καὶ μετὰ τὸς πενθήμιους ἤχους τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἐσάλπιζαν τὴν ὑποχώρησιν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἡ μάχη ἦτο ὀλιγώτερον θορυβώδης, τὰ ὄτα τοῦ ἐπληρῶσον οἱ γόοι καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν πληγωμένων, αἱ τελευταῖαι λέξεις τῶν ἐτοιμοθανάτων... Εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δόξῃ καὶ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φρίκῃ.

Κατ' ἀρχάς, ἐπιφορτισμένος νὰ γράφῃ ταχέως τὰς διαταγὰς τὰς ὑπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, — τοῦ θαυμαστοῦ ἐν πολέμῳ, τὰ πάντα βλέποντος καὶ τὰ πάντα ἀκούοντος, — ὁ Ἐκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μάχης. Ἐστενοχωρεῖτο, ἐλυπεῖτο διότι τὸν ἐχρησιμοποιοῦν πρὸς τοιαύτην πολεμικὴν ἐργασίαν, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τῷ ἀναθέσῃ ἄλλην ἀνδρικωτέραν, κινδυνωδεστέραν. Ἡ ἐπιθυμία του αὐτὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐξέλεξε νὰ διαβιβάσῃ μίαν διαταγὴν του, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ εὐρέθη εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μάχη ἦτο κραταιότερα.

Τρεῖς φορές τὸ καθήκον του τὸν ἔφερον οὕτως ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνατον τρεῖς φορές εὐρέθη ἐν μέσῳ σφαιρῶν, τῶν ὁποίων ἤκουε τὸν ἀπαισιον συριγγμόν, ὀδιδῶν ἐκρηγνυμένων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ταγματῶν ἐφορμώντων κατ' ἀλλήλων διὰ τῆς λόγῃς. Ὁ κίνδυνος, ἀντὶ νὰ τον φοβίξῃ, τὸν ἠλέκτριζε, τὸν ἐνεφύχου, τὸν παρώτρυνεν. Ἡσθάνετο τὸ ὄμμα τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ τῷ ὄντι! Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐσυλλογίζετο, τὸν ἐνεθυμῆτο, τὸν ἐπρόσεχεν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν φροντίδων, ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης παραζάλης,

«Ἐπρεχεν ἐπὶ τοῦ ἵπου του παντοῦ, φέρων διαταγὰς.» (Σελ. 322, στήλ. α'.)

λογαγός, επί κεφαλής των στρατιωτών του, όρμα εν τω μέσω της χαλάζης των σφαιρών, κεντών τον ίππον του και κραυγάζων προς τους νεαρούς του πολεμιστάς:

— Έμπρός! Ακόμη έμπρός! Πάντοτε έμπρός! Δέν πρέπει να νικηθώμεν ποτέ!

Ο Έκτωρ τότε παρεφέρτετο υπό χαρβάς και ένθουσιασμού, καταλαμβάνετο υπό του πυρετού της μάχης, υπό μένουσ πολειμικού, και έτρεχεν επί του ίππου του παντού, φέρων διαταγάς, άφοβος, άπτόητος, άφηρών τά πάντα, προκαλών τάσ σφάιρας, — όταν δε ήρχισεν ή υποχώρησις των έχθρών, τούς κατεδίωξε και αύτός μετά της ίδιας μανίας, μετά των αύτών αλαλαγμών, όπως και οι άλλοι ίππείς.

Πρό ενός περίπου μηνός, δηλαδή ένα μήνα πρό της αναχωρήσεως του Έκτορος διά τδ στρατόπεδον, ο κύριος Μορανζής έλαβε μίαν έπιστολήν.

Μόλις την διέτρεξεν εις την άρχήν και τον κατέλαβε συγκίνησις βαθυτάτη. Δάκρυα άνήλθον εις τούς οφθαλμούς του και άκουσίως του ήρχισεν να τρέμη. Η συγκίνησις αύτη ηύξανε, έρ' όσον έπροχώρει εις την άνάγνωσιν. Ηγέρθη, έπεριπάτησεν όλίγον εις τδ γραφεϊόν του, διά να κατευάσκη την ταραχήν του, κατόπιν εκάθησε και έλαβε πάλιν την έπιστολήν.

— Η Λουκία! . . . έψιθύρισεν' άδύνατον! . . . Και όμως . . .

Ανέγνωσε και δευτέραν φοράν την έπιστολήν, την ανέγνωσε και τρίτην, επί τέλους την εκλείσεν εις έν συρτάριον. Κατόπιν ήρχισε να γράψη μίαν έπιστολήν, ή όποία ήρχιζεν ούτω:

«Μεγαλειότατε, «Έχετε δίκαιον, πιστεύων ότι ένυπήρχε κάτι τι σπουδαϊόν εις την όμοιότητα, την όποίαν είχατε παρατηρήσει μεταξύ της... Λουκίας και του άκολούθου σας Έκτορος Άλθα.

«Πρό όλίγου έλαβα την εξήγησιν του φαινομένου . . . »

Και ή έπιστολή εξηκολούθησε, καταλαβούσά πάντε ή εξ σελίδας.

Αμα έτελειώσεν ο Αρχιεοφύλαξ την επέγραψεν ούτω:

«Πρός την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Αυτοκράτορα των Γάλλων».

Κατόπιν άνήλθεν εις την κατοικίαν του, διότι ήτο ή ώρα του προγεύματος. Εφίλησε την Λουκίαν εις τδ μέτωπον, όπως συνείθιζε κάθε πρωί, και έσφιγγε την χείρα της αδελφής του.

— Τι έχεις, αγαπητέ μου; ήρώτησεν ή Σιδωνία. Φαίνεσαι σκεπτικός, μελαγχολικός . . . Μήπως συμβαίνει τίποτε δυσάρεστον;

— Όχι, τίποτε! απήντησεν ο κύριος Μορανζής, καταβάλλων προσπάθειαν ισχυράν.

— Μήπως ήλθαν και αι ειδήσεις από τδ στρατόπεδον; επανέλαβεν ή γηραιά δεσποινίς.

— Μήπως ο Έκτωρ; . . . ανέκραξεν ή Λουκία άνήσυχος.

— Ο Έκτωρ, έλπίζω ότι εύρίσκειται πολύ καλά εις την Μαγεντίαν, απήντησεν ο κ. Μορανζής, με νέαν προσπάθειαν, και τώρα θα δοκιμάξη περιχαρήσ την νέαν στολήν του Διαγγελέως, την κυανήν και άργυράν, διότι ή ανακωχή δέν έληξεν ακόμη, και κατά συνέπειαν αι έχθροπραξίαι δέν επανελήφθησαν.

— Μήπως είσθε άδιάθετος, μπαμπά; ήρώτησεν ή Λουκία με τρυφερότητα, ή όποία βαθύτατα πρέπει να συνεχίση τον Αρχιεοφύλακα, διότι μόλις και μετά βίας κατώρθωσε ν' άρθρώση λέξις τινος στοργής, διά να καθυσχάση την νεάνιδα, έν ό περιέφερε τούς οφθαλμούς επί του ώραλου της προσώπου, φωτιζόμενου την στιγμήν εκείνην ζωηρώς από τδ φως του ύψηλου παραθύρου.

— Δέν έχω τίποτε! απεναντίας είμαι πολύ καλά εις την υγείαν μου, είπε, συνεργώμενος έπιτέλους. Έμπρός, εις τδ τραπέζι!

Εκάθησαν εις την τράπεζαν' αλλά με πολύ όλίγην όρεξιν έφαγεν ο κύριος Μορανζής. Εις μάτην ή Λουκία προσεπάθησε να τον διασκεδάση, να τον κάμη να μεταβάλη διάθεσιν. Δέν κατώρθωσε τίποτε' και εις τδ τέλος συνεπέρανε, ότι ο πατήρ της θα είχεν άποτύχη εις κάποια σπουδαϊαν ιστορικήν έρευαν, ότι θα είχε δοκιμάση κάποιαν άπογοήτευσιν εις την έργασίαν του, και ως εκ τούτου ή κακοδιάθεσίς εκείνη, ή τόσοσ επίμονος.

Ηπατάτο! Απεναντίας ο κύριος Μορανζής είχεν έπιτύχη πάρα πολύ εις τάς έρέυνας του . . .

Επιστρέψας εις Δρέσδη ο Έκτωρ, μετά την καταδίωξιν των φευγόντων έχθρών, μετέβη άμέσως εις τά Άνάκτορα του βασιλέως της Σαξωνίας και έμαθεν ότι τον εζητεί ο Αυτοκράτωρ.

Εύρε τον Ναπολέοντα διάβροχον, άποστάζοντα, εξητλημένον, μη δύναμενον να ύσταται όρθιος, — αλλά θριαμβεύοντα. Μία άκρα του ιστορικού τρικώγου πύλου, έντελώς παραμορφωμένον από την βροχήν, εκρέματο προς τον ώμον του, ή δε περιφημος εκείνη φαία ρεδιγγότα ήτο κεκαλυμμένη υπό βορβόρου. Είχε να κοιμηθή τρεις ημέρας και επί δώδεκα συνεχείς ώρας είχε μείνη επί του ίππου του, εκτεθειμένος εις ραγδαϊοτάτας βροχάς.

Αλλ' είχεν εκδιώξη τούς έχθρούς πέραν των συνόρων της Σαξωνίας. Τδ πρόσωπόν του ήστραπτεν από την χαράν του θριάμβου.

— Ω, ανέκραξεν' ίδου και ο νέος μου Διαγγελεύς! Λοιπόν; Είδες τώρα τί

θα 'πη μάχη; Πολύ κοπιαστική ήμέρα, δέν είν' έτσι; . . . Άς είνε όμως! έδειξες λαμπράν διαγωγήν. Είμαι εύχαριστημένος από την άνδρείαν σου! Εύγε!»

Θαυμάσιον ιατρικόν ο έπαινος! Είνε άνάπαυσις διά τά συντετριμμένα όσπιά, βάλσαμον διά τάς αίμασσούσας πληγάς, δυναμωτικόν διά την εξάντλησιν, τονωτικόν και δι' αυτούς ακόμη τούς έτοιμοθινατούς! Διά παιδίον πρώτην φοράν κληθέν να δράση ως άνήρ, ά, είνε εξόχως γλυκύ τδ ν' άκούση: «Είμαι εύχαριστημένος, εύγε!» Έπαινος εκ μέρους του Ναπολέοντος ήτο συγχρόνως άνταμοιβή διά τά γενόμενα, και ένθάρρυνσις διά τδ μέλλον.

Ο Έκτωρ έλαβε την χείρα, την όποίαν τώ έτεινεν ο Αυτοκράτωρ και την ήσπασθη εύγνωμόνως.

— Πώς σου φαίνονται τώρα αυτοί που έλεγαν ότι δέν αξίζω πλέον τίποτε, και ότι βεβαίως θα ενικόμη; ήρώτησεν ο ο Αυτοκράτωρ.

— Να νικηθήτε; «Ω, Μεγαλειότατε, δέν θα νικηθήτε ποτέ!

Ο Ναπολέων ύπεμεϊδίασε, σείων την κεφαλήν.

— Θα είσαι πολύ κουρασμένος, είπε. Πήγαινε ν' αναπαυθής. Μετά τρεις ήμέρας θα στείλω εις Παρισίους τάς σημαίας, τάς όποιάς επήραμεν από τούς συμμάχους. Θ' άποτελέσης και συ μέρος της συνοδίας των.

— Ω, Μεγαλειότατε! από τώρα με στέλλετε όπίσω!

— Αμα φθάσης εις Παρισίους, θα μ' εύχαριστήσης δι' αυτό με την καρδίαν σου, είπεν ο Ναπολέων, μεϊδιών μυστηριωδώς.

Ο Έκτωρ άνύψωσε προς τον Ναπολέοντα βλέμμα έρωτηματικόν, μη τολμών να διατυπώση έρώτησιν διά λέξεων. Αλλ' ο Ναπολέων προσεποιήθη ότι δέν έννόησε την σημασίαν του βλέμματος.

— Θα σε ίδω πάλιν πριν φύγης, διά να σου δώσω τάς τελευταίας μου οδηγίας, είπε. Έν πάση περιπτώσει μη λησμονήσης να χαιρετίσης εκ μέρους μου τούς φίλους σου, του Αρχιεοφυλακειού, και πρό πάντων την . . . την αγαπητήν Λουκίαν. Έλπίζω ότι θα την επανεύρης όπως πάντοτε ώραιαν και χαριτωμένην.

— Δέν θέλω λείψει, Μεγαλειότατε, απήντησεν ο νεανίας.

— Είπε προς τον κύριον Μορανζήν ότι τον εύχαριστώ πολύ διά την έπιστολήν του. Θα ίδη διά της έντολής την όποίαν σου αναθέτω, ότι κάμνω πών ό,τι ήμπορώ διά να τον εύχαριστήσω.

— Θα επαναλάβω πιστώσ τούς λόγους σας, Μεγαλειότατε, είπεν ο Έκτωρ, του όποιου ή περιέργεια εκεντήθη εις τον ύπατον βαθμόν, αλλά χωρίς να έννοη διόλου τι ήθελε να είπη ο Αυτοκράτωρ.

Επιστρέψας εις τδ κατάλυμα, τδ ο-

ποϊον είχεν όρισθη δι' αυτόν επί της γειτονικής όδοϋ, παρετήρησεν ότι μεγάλαι πυραί είχον αναφθη εις διάφορα μέρη. Γύρω-γύρω έστέκοντο οι γρεναδιέροι της φρουράς με τά μ α ν ι κ ο π ο υ κ ά μ ι σ α , καταγινόμενοι εις τδ να στεγνώσουν τάς στολάς των και να στιλβώσουν τά όπλα των. Αντί ν' αναπαυθούν όλιγον μετά ήμέραν τοιούτου κόπου, δέν έσυλλογίζοντο παρά πώς θα είνε εύπρόσωποι την επομένην, όταν ο Αυτοκράτωρ θα τους επεθεώρει εις την πλατείαν των Ανακτόρων, φιλοδοξούντες να φανώσιν άφογοι και λαμπροί, όπως και εις την πλατείαν Καρουζέλ!

Έν βλέμμα, μία λέξις του Αυτοκράτορος, θα τους άντήμοιβε δι' όλους των τούς κόπους.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ (Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 315)

— Δέν μπορώ να καταλάβω, που λείπει τόσην ώρα! έλεγεν ή μητέρα μου.

— Άχ, κυρία μου! απήντησε στενάζουσα ή Μαργαρώ. Τι να πώ κ' εγώ ή καϊμένη; Μήπως ξεύρω; . . . Μα φοβούμαι πολύ να μην έκαμε καμμία τρέλα . . . Τον ξερω εγώ τον κύριο Γιώργο! Τα πέρνει άλλοιώτικα τά πράγματα. »

Και κατόπι με ύφος μυστηριώδες προσέθεσε:

— Μου φαίνεται πώς έφυγε . . . Νά, κυρία μου, αύτη την ώρα που μιλούμε, ποιος τδ ξερεϊ σάν πόσω μακριά να βρίσκεται από εδώ! (— Ά, έχι, καλή Μαργαρώ! απεναντίας πολύ μικρόν διάστημα μās χωρίζει! . . .) — Ναι, κυρία μου! πρέπει να επήρε των ματιών του, τδ παιδί. . . Και θα είνε άπελπισμένο, νηστικό . . . τίποτε δέν έβαλε 'ς τδ στόμα του σήμερα, τδ είδα . . . Κρίμα τούς ώραιούς κεφτέδες που έφτιασα και τους αγαπάς που τρελαίνεταί. . .

Και ή Μαργαρώ χαμηλόνη ακόμη την φωνήν και εξακολουθεϊ κλαίουσα:

— Φθάνει, κυρία μου, να μην επήγε κατά τδ ποτάμι . . . φθάνει να . . .

— Έλα, έλα, Μαργαρώ! Τι είνε αυτά που λές; διέκοψεν ή μητέρα μου με θυμόν άποκρούουσα τιαυτήν ύπόνοιαν.

Και όμως, από τον τόνον της φωνής της, μου έφάνη ότι την είχε και αύτη!

Μου ήλθε να έβγω έξω και να φωνάξω. «Έδώ είμαι! μη άνησυχήτε δι' εμέ!» αλλά την ίδίαν εκείνην στιγμήν κατέφθασαν ο παππούς και ο Σόλων.

— Εγώ αναλαμβάνω να τον εύρω!

έλεγεν ο φίλος μου. Κάπου εδώ θα είνε. Ά, νά, εις τδ σπιτάκι! Η πόρτα του είνε μισοανοικτή, έν ό τδ πρωί ήτον διάπλατη!»

Νά πάρ' ή εύχή! . . . Έμβαίνει μέσα και ψάχνει παντού. Εγώ κρύπτομαι, κώνωμα μέσα εις τδ άχυρον, άκόμη βαθύτερα. Πολλάς φορές έπέρασεν από κοντά μου, χωρίς να με ανακαλύψη. Επί τέλους εξήλθε, φωνάζων δυνατά:

— Είχα λάθος . . . δέν είνε μέσα . . . άς ψάξωμεν άλλου. »

Ούφ! δόξα σοι ο Θεός που έφυγαν! Ητο καιρός. Σηκόνομαι με προσοχήν και κυττάζω. Κανείς! Ψυχή! Και είπα: «Άς τδ σιάσω άπ' εδώ, πριν ξαναγύρισουν. »

Βγάζω τδ ένα μου πόδι, κατόπι τδ άλλο . . . Από την πολύωρον άκίνησίαν είχα μουδιάση και ήτο αδύνατον να κάμω βήμα. Έσιέφθην ότι ήτο ανάγκη να βγάλω τά υποδήματά μου. Ακουμβώ λοιπόν εις τον τοίχον και άρχίζω . . .

Αλλά τι άκούω; . . . γέλια. Γυρίζω, τι να ιδώ; τον Σόλων! Είχε κρυφθη εκεί από πίσω ο πονηρός, διά να με πιάση, βέβαιος ότι θα ήμουσ μέσα εις τδ σπιτάκι. Υποθέτω μάλιστα, ότι θα με είδε μέσα εις τδ άχυρον και δέν είπε τίποτε επίτηδες . . .

«Έλα, έλα, την έπαθες, είπε προχωρών παιδρώς προς έμέ, ο όποιος είχα μείνει κατάπληκτος με τδ ένα υπόδημα τδ χέρι. Έλα, σου λέγω! παράδοσε τά όπλα και ακολουθεί! Φόρεσε και τδ υπόδημά σου, γιατί δέν έννοώ να πούν, ότι σου «έδωκα τά παπούτσια 'ς τδ χέρι.»

Και δός του γέλια ο Σόλων, δός του γέλια!

— Θα με αφήσης ήσυχο; τώ είπα κατηφής και βλοσυρός.

— Νά σε αφήσω ήσυχο; Ποτέ! Σήμερα ίσα-ίσα θα γίνη ή έπιστροφή του Άσώτου, και χάρω πολύ που παρευρίσκομαι σε τέτοιο πανηγύρι. Η Μαργαρώ θα σφάξη τον μόσχον τον σιτευτόν και θα μās κεράση. Έμπρός! Άς ήγήσουν αι σάλπιγγες και τά τύμπανα!

— Τι εύτυχής που είσαι, καϊμένη Σόλων! τώ είπα στενάζων' όλω και γέλας, όλα τα πράγματα σου φαίνονται άστεία, ακόμη και τά . . .

— Ακόμη και τά τραγικώτερα θέλεις να 'πης, ε; . . . Τι να σου κάμω! Αυτός είνε ο χαρακτήρ μου! Μου άρέσκει να γελάω, και γελάω, νά. »

Ηρχισε νέα έκρηξις γελώτων. Και επειδή ο γέλωσ είνε κάτι τι μεταδοτικόν, εκών άκων έγέλασα και εγώ, μεθ' όλην μου την άνησυχίαν περί της υποδοχής, ή όποία με άνέμενεν.

Ο παππούς δέν μου είπε τίποτε. Με άφησε ήσυχον να φάγω, προς μεγάλην χαράν της αγαθής υπηρετριάς. Ένόησα όμως έπειτα, ότι επέμενε να υπάγω και

να ζητήσω συγγνώμη, κατά την ύπόσχεσιν την όποίαν είχε δώση.

Τι να κάμω!

Εξήλθα. Ο παππούς ήλθε μαζί μου. Εις τον «Βάτον» μās υπεδέχθησαν πολύ καλά. Μόλις έκάμα να ζητήσω συγγνώμη, ο κύρ Κώστας ο ξενοδόχος με διέκοψε:

— Αφσήε τα αυτά, παιδί μου, δέν πειράζει! Η Άμαλία δέν σου κρατεϊ καμμία κάκια. Αλήθεια έλυπήθηκε πολύ' αλλά έχει και άλλες γάτες, που ήμπορούν να την παρηγορήσουν εξαιρετα. Έπειτα αύτη ή γάτα όλω ζημιές μās έκανε. Καυγάδες με τά σκυλιά, κλεψιμιδ' 'ς τδ σπίτι, κλεψιμιδ' στην γειτονιά. Δέν βαριέσαι! Μās έχει κάνη ένα σωρό ιστορίες!»

Αυτός ήτο όλος ο επικήδειος της Γάτας του Βάτου!

«Παππού, είπα άμα έφύγαμεν, όσα θέλη άς λέγη ο κύρ Κώστας' εγώ ήξεύρω ότι έκαμα άσχημα. Έσοτώσα την γάταν από πείσμα, επειδή δέν την έπέτυχα εκείνη τη βραδυά, που την έπληρα για νυφίτσα. Όλοι οι φίλοι μου είχαν μάθη αύτδ τδ έπεισόδιον και έγελούσαν εις βάρος μου. Ηθελα λοιπόν να ικανοποιηθώ, να τους δείξω ότι ξεύρω να σκοπεύω. Άμέσως τδ μετενόησα και μόλις μου το είπες, θα επήγαίνα να ζητήσω συγγνώμη, αν δέν εφοδούμην μήπως με ξαναγέλασουν. . .

— Γεώργο, απήντησεν ο παππούς σοδαρός, πρέπει να μάθης να υποφέρης και να περιφρονής την κοροϊδίαν. Τδ να μη κάμνης κάτι τι καλόν και δίκαιον, μόνον από φόβον μη γίνης γελοϊός, μη σε κοροϊδεύσουν οι άνόητοι, — αυτό είνε έλλειψις θάρρους και κακώς ένουμένη φιλοτιμία.

— Παππού, είπα με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς. Τδ μάθημα θα με ώφελήση, σου το ύπόσχομαι. Όχι, δέν θέλω να είμαι δειλός!»

Ο παππούς μ' έφίλησε τότε και μ' έσυγχώρησε.

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Στογάζομαι ότι ή πρώτη Ταχυδρόμος Περιστέρα ύπήρξεν ή Περιστέρα του Νώε, ή όποία έφερεν ένα Κλάδον Έλαιάς.

Η Άγία Γραφή όμως δέν αναφέρει αν ή Περιστέρα ήτο Λευκή, ή αν ή Έλαιά ήτο Άνθισμένη. . .

Τδ Σχολείον όμοιάζει με Καρποφόρον Άμπελον. Υμεις έστε τά κλήματα και ο διδάσκαλός σας ο γεωργός έστι. Πάν κλήμα μη ποιούν καρπόν—και τά λοιπά.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Όπου ο γιάλος απλώνει
ολογάλανη αγκυλιά
και την άμυγδαλή χρυσώνει

Κολυμβούν χρυσά ψαράκια
σ' τα ρηχά νερά, κ' εκεί
κυνηγούν τα παγουράκια

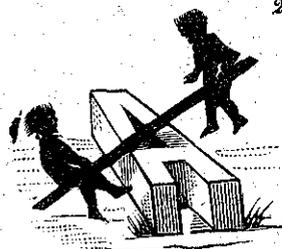
Έγια-μόλα! φέρνει πάλι
η βαρκούλα τον ψαρά,
πού ετοιμάζεται να βγάλη

Νά! ο φίλος βασιλεύει
και μαγεύεται η καρδιά
και θαρρείς πως μάς γυρεύει

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

27 Σεπτεμβρίου.

ΛΑΣΚΑ!

Όνομα σχεδόν άγνωστον
έως τώρα εις τον πολύν
κόσμον, αλλά γνωστότατον

Τότε επεσκέφθησαν και την
Άλάσκαν, και γνωρίζουν
ότι είνε μεγάλη και παγωμένη

Σήμερον το όνομα της
Άλάσκα άντη-

χει εις τα πέρατα του
κόσμου. Έκει, εις την
Άλάσκαν, τρέχουν τώρα
άπό όλα τα σημεία

Διότι εσχάτως εις την
Άλάσκαν άνεκαλύφθησαν
πλουσιώτατα μεταλλεία
χρυσού.

Και όμως είνε ο
δυσκολώτερος όλων!
Το ταξείδιον είνε μακρόν
και κοπιώδέστατον.

Αλλά και άφ' ου φθάση
κανεις εκεί, δέν ήσυχάζει
διόλου. Αι κακούχια έξα-

Ούτω διαιτώμενος θα
εργάζεται επιπόνωσ,
άνασκάπτων την γήν,
προς εύρεσιν χρυσού.

Και όμως πολλοί,
πλειστον άνθρωποι,
και Άμερικανοί και
Εύρωπαιοί, έσπευσαν
ή ετοιμάζονται να
υπάγουν εις την Άλάσκαν.

Είνε άρά γε εύγενές
το αίσθημα, το όποιον
άγει προς τους
κινδύνους τους ανθρώπους
τούτους; Πιθανόν.
Διατί να μη παραδεχθώ
ότι μεταξύ αυτών
υπάρχουν πολλοί,
οι όποιοι επιθυμούν
να πλουτήσουν,
διά να χρησιμοποιήσουν
τον πλούτον των
προς το καλόν;
Άλλ' ό,τι-δήποτε
και άν υποθέση τις,
άνθρωπος

έπιστρέφων εκ της
Άλάσκας πλούσιος,
είνε ήρωσ και ζώσα
άπόδειξις του ότι
«τα καλά κόποις
κτώνται.»

28 Σεπτεμβρίου.

Η πρώτη θεατρική
παράστασις, ή πρώτη
δημοσία διασκεδασίς
μετά την συμφοράν
της πατρίδος...

Ω, τί μελαγχολική
παράστασις, τί λυπηρά
διασκεδασίς! Η
εΐσοδος του θεάτρου
Τσόχα, φωτισμένη
και συναζομένη,
υπενθυμίζει άλλας
ήμέρας εύτυχίας
και φαιδρότητος.

Κάμνει ψύχος.
Οι θεαταί είνε
άραιότατοι. Ολίγοι
μόνον ήθέλησαν
να ίδουν τον «Μάκβεθ»
παριστανόμενον
από έρασι τεχνικών
φοιτητών.

Αύθμερον.

Μαμά, τί θα πη
«οί χρυσοθήραι
της Άλάσκας»
πού έλεγε το πρωί
ο μπαμπάς;
έρωτά ο μικρός
Άλέκος.

Ο Άλέκος
ξεκαρδίζεται
άπό τα γέλια.
Και τί; μήπως
είνε κανένα
ζωντανόν
πράγμα
το χρυσάφι;

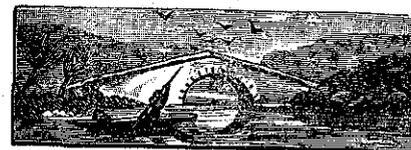
Ο πλούσιος
είνε εύτυχής
όχι διά τα
χρήματα
πού έχει,
άλλά διά τα
καλά
πού ήμπορεί
να κάμνη.

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Σ αυτόν τον
κόσμον οι πολλοί
νομίζουν
για στολίδι
του πλούτου
την χρυσή
στολή
τύχης
σωστό
παιγνίδι.

Μά μόνο
την καλή
καρδιά
στολίδι
πού αιώνια
οκορπά
ουράνιαν
ευωδιά.—
δέν την
χαλούν
τα χρόνια!

X. ΣΧΙΜΦΛΕ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 317).

— Γλάρος
θα είνε,
χωρίς
άλλο!
εΐπεν
ο Άνθιμος.
Μπα
τόν
αφιλότιμο!
Έμυρίσθηκε
άπό
τώρα
τα
πτώματά
μας,
και
περιμένει
να
τους
ρυθθί.

— Πράγματι,
να
θρέψη
κανεις
με
το
πτώμά
του
τά
θαλασσοπούλια,
— έσπευσε
να
είπη,
διά
ναπομακρύνη
εί
δυνατόν
τον
σύντροφόν
του
άπό
τας
κανιβαλικάς
του
όρέξεις,
— δέν
είνε
και
πολύ
εύχάριστον!

— Όμως
τί;»
διέκοψεν
ο
άγριος
και
πειναλέος
πλοίαρχος,
του
όποιου
έσπινθηρίζαν
οι
όφθαλμοί,
οι
δέ
μακροί
όδόντες
εφαινότο
ήδη
μεταξύ
των
χειλέων
ώς
τροχιζόμενοι
προς
άνθρωποφαγίαν...

— Μαμά,
τί
θα
πή
«οί
χρυσοθήραι
της
Άλάσκας»
πού
έλεγε
το
πρωί
ο
μπαμπάς;
έρωτά
ο
μικρός
Άλέκος.

— Νά,
οι
άνθρωποι
πού
πηγαίνουν
εις
την
Άλάσκαν
και
κυνηγούν
το
χρυσάφι.

— Και
τί;
μήπως
είνε
κανένα
ζωντανόν
πράγμα
το
χρυσάφι;

— Πίσω
μου
σ'
έχω,
Σατανά!
Καλέ
αυτό
είνε
αερόστατον!

— Αερόστατον;
είπεν
ο
Ίωάννης.
Για
καλό
μας
θα
είνε!
Σάν
να
άρχισα
να
ελπίζω...

— Όποιος
πεινά
καρβέλια
όνειρεύεται,
είπε
μελαγχολικώς
ο
Άνθιμος
Μαές.
Φαντάσου
ότι
τώρα
νά,
μού
φαίνεται
πώς
το
αερόστατον
αυτό
δέν
έχει
άπό
κάτω
το
συνειθισμένον
καλάθι
των
αεροστατών,
άλλά
μیان
βάρκαν
σωστήν,

άληθινήν.
Νά
τί
θα
πή
να
έχης
ντε
λίριολ!»
Και
ο
πλοίαρχος
περίλυτος
έστρεψε
την
ράχην
προς
την
σκληράν
έκείνην
όπτικην
άπάτην.

Και
όμως
όχι!
Το
μάτι
του
θαλασσινού
δέν
ήπατάτο
εις
τοιούτον
βαθμόν...
Το
αερόστατον,
το
όποιον
κατήρχετο
δολονέν,
συνεκράτει
τρώντι
διά
των
σχοιρίων
του,
όχι
μόνον
το
σύνθηδες
καλαθόπλεκτον
σκαφίδιον,
άλλά
και
δεύτερον,
έν
είδος
λέμβου
μικράς.
Τώρα
μάλιστα
ο
συνδυασμός
εφαινότο
πολύ
καθαρά:

Πολύ
παράξενον
αερόστατον!
και
πολύ
πλέον
παράξενον
άκόμη
το
να
εύρίσκεται
άνωθεν
της
Βορείου
Θαλάσσης!

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

Καί
ο
Πέτρος
ήρχισε
τους
διαφόρους
χειρισμούς,
σύρων
σχονία,
κινών
τροχαλέας,
συστέλλων,
διαστέλλων,
αναδιβάζων,
καταδιβάζων.

Καθώς
έπερνούσα
διά
να
υπάγω
άπό
την
Όλλανδιαν
εις
την
Ίουτλάνδην,
μού
έπεσαν
πλησίον
του
Δόγγερ-Μπάγκ,
και
κάποια
μουρούνα
θα
τα
έξελαβε
διά
κανένα
μαλακίον
καί
τα
έχασε.

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

Καί
ο
Πέτρος
ήρχισε
τους
διαφόρους
χειρισμούς,
σύρων
σχονία,
κινών
τροχαλέας,
συστέλλων,
διαστέλλων,
αναδιβάζων,
καταδιβάζων.

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

— Πέτρε;
είσαι
σύ,
Πέτρε;
— Ναι,
έγώ
είμαι.
Και
σύ;
Είσαι
σύ;
— Ναι,
δυστυχώς,
κ'
έγώ
είμαι
έγώ.

Καί
σύ;
— Καλά,
εύχαριστώ,
άδελφέ...
Τί
συνάντησις!
τί
έκπληξις!
τί
τύχη
μιά
φορά!

— Έτσι
αί;
Μ'
άπό
πού
διάβολο
έρχσαι;
πού
διάβολο
πηγαίνεις;
— Ούτε
άπό
το
διάβολο,
ούτε
στο
διάβολο,
άγαπητέ
μου.

— Κ'
έγώ
αυτό
θέλω,
άλλά
φθάνει
να
εύρωμεν
τρόπον.
Εεύρεις,
άλήθεια,
ότι
εύρηκα
τά
γάντια
σου
μέσα
στην
κοιλία
μιάς
μουρούνας,
και
δέν
ήξευρα
τί
να
υποθέσω;

— Στήν
κοιλία
μιάς
μουρούνας;
— Α,
μόνον
μυθιστοριογράφος
θα
ήτο
ικανός
να
το
φαντασθί!
Και
όμως
είνε
άπλούστατον...

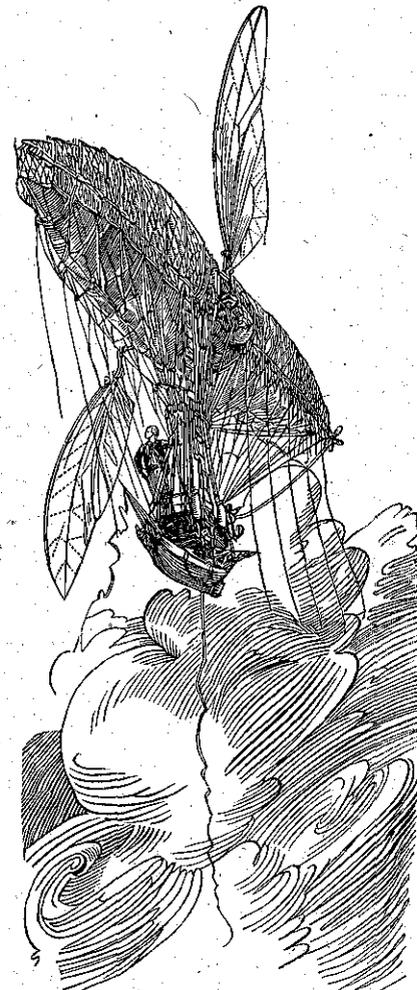
Καί
ο
Πέτρος
ήρχισε
τους
διαφόρους
χειρισμούς,
σύρων
σχονία,
κινών
τροχαλέας,
συστέλλων,
διαστέλλων,
αναδιβάζων,
καταδιβάζων.

Καθώς
έπερνούσα
διά
να
υπάγω
άπό
την
Όλλανδιαν
εις
την
Ίουτλάνδην,
μού
έπεσαν
πλησίον
του
Δόγγερ-Μπάγκ,
και
κάποια
μουρούνα
θα
τα
έξελαβε
διά
κανένα
μαλακίον
καί
τα
έχασε.

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

Καί
όμως
είνε
άπλούστατον...
Στάσου
πρωτα
να
σταματήσω
την
μηχανήν
μου...

«Και το αερόστατον κατέρχεται, κατέρχεται...» (Σελ. 325, στήλ. β')

πολύ από την απόρριψιν άφιξιν του αεροστατού, την παράδοξον συνάντησιν των δύο αδελφών και την τόσφ ήρεμον συνομιλίαν των, ώστε ήκουεν ως ήλιθιος, χωρίς να προφέρη λέξιν. Άλλά μόλις ο Πέτρος είπε «πώς είμπορώ να σε βοηθήσω;» ο Άνθιμος ανέλαβε την χρήσιν της γλώσσης και εφώνησεν :

— Έλα λοιπόν, τί κάθεται; Πάρε μας απ' εδω-χάμου! Γλύτωσέ μας! Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!

— Απ' εδω είναι ο καπετάν Άνθιμος. Μαές, ο κυβερνήτης του άλιευτικού μου πλοίου! είπεν ο Ιωάννης. Σου τον συριστώ μόνον, διότι το υπόλοιπον του πληρώματος επνίγη.

— Φθάνω λοιπόν τρώντι «ώς θεός εδω άπό μ η γ α ν ής».

— Ακριβώς και με την ώρα! Έχομεν τώρα δύο νύκτας και μίαν ήμέραν που περιμένομεν χωρίς φαγή, χωρίς πιότον, χωρίς ύπνον, χωρίς τίποτε. Λοιπόν θά μας πάρης;

— Και τους δύο; αδύνατον! Δεν έχω ούτε τόπον, ούτε άερίον άρκετόν. Μόνον ένα συνταξειδιώτην ήμπορώ να πάρω, και παρακαλώ τον κύριον απ' εκεί να με συγχωρήση, αν θά προτιμήσω τον αδελφόν μου.

— Πώς; θά μ' εγγκαλείψετε εδω; εδρυχήθη εις τόνον όργής και άπελπισίας ο πλοίαρχος.

— Μή σε μέλει, Μαές, και δεν σ' άφριν, άπήνησεν άμέσως ο Ιωάννης Μαντζουράνας. Μαζί εταξειδεύσαμεν, μαζί ειργάσθημεν, μαζί έναυαγήσαμεν. Μαζί λοιπόν και θ' αποδύναμεν.

— Είσαι τρελός, αδελφέ; είπεν ο Πέτρος. Άφησέ με πρώτα να μιλήσω!

— Μα τί τρέχει;

— Πρό πέντε ετών παρακολουθώ τας προόδους της αεροπλοίας, αεροναυτικής ή αεροστατικής. Έκαμα λοιπόν μίαν σπουδαίαν εφεύρεσιν . . .

— Μπα, και σύ τ' άδια, βλέπω . . .

— Έπενόησα εν αερόστατον με «διπλοϋν όπλισμόν» δηλαδή με κάλαθον συγχρόνως και με λέμβον, ούτως ώστε εν ανάγκη να πλέη κανείς εις την θάλασσαν, όπως πετά και εις τον άέρα. Υπόθεσε ότι το αερόστατον σχίζεται, χαλά, αδειάζει και πίπτει εις την θάλασσαν. Άμέσως τ' ο πλοίαρχος εις ενέργειαν. Κουτιά, πανιά, τιμόνι και πάει λέωντας. Ο αεροναύτης μεταβάλλεται αυτοστιγμεί εις ναύτην και σώζεται μιά χαρά. Έ, πώς σου φαίνεται; ή εφεύρεσίς μου δεν είναι πρακτικωτάτη;

— Έξοχος! θαυμασία! ανέκραξεν ο Όλλανδός, διαβλέπων εις την εφεύρεσιν ταύτην φώς ελπίδος και σωτηρίας.

(Έπέτα συνέχεια)

(Κατά τ'ο γαλλικόν του Αίμλ Ζιρών)
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΤΙ ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

(Έπιστολή μιās συνδρομητριας)

Έκ των ώραιων επιστολών, τας οποίας συχνά γράφει προς την Διάπλασιν ή φίλη της Μαρία Παυλάκη, ή διακεκριμένη τελειόφοιτος του Άρσακείου, εις την όποιαν φέτος άπενεμήθη το Ράλλειον βραβείον, μία είναι και ή κατωτέρω. Την δημοσιεύομεν, όχι μόνον διότι είναι ώραία καθ' εαυτήν και ενδιαφέρουσα τόν κύκλον μας, αλλά και διότι ενομίσασμεν, ότι οι άναγνώσταί μας, οι οποίαι μετά χαράς εγγώρισαν την μορφήν της βραβευθείσης εκ της δημοσιεύσεως της εικόνας της εις την Διάπλασιν, θά επεθύμουν επίσης να γνωρίσουν και πώς γράφει ή κόρη, ή τυχοῦσα του Ραλλείου, κυρίας δια την περί το γράφειν και εκθέτειν τας ιδέας της δεξιότητά. Διότι, ως γνωστόν, εις τόν Διαγωνισμόν του Ραλλείου διδεται εν θέμα, το όποϊον υποχρεούνται να αναπτύξουν γραπτός αι υποψήφιοι, βραβεύεται δέ εκείνη ή όποία θά το γράφη καλλίτερα. Δεν ήτύχησαμεν να αναγνώσωμεν την Έκθεσιν της Δεσποινίδος Παυλάκη ήκούσαμεν όμως παρά πολλών ότι ήτο θαυμασία δια την μεθοδικότητά της, την καλλιπέδιαν της και την διαύγειαν των ιδεών. Η κατωτέρω επιστολή, αν και γραφείσα άμελώς, χωρίς ή γράφουσα να υποπτεύη ότι θά την αναγνώσουν και άλλοι, εκτός της αγαπητής της Διαπλάσεως, έχει εν τούτοις δια τ' ανωτέρω προτερήματα, και δύναται να μαρτυρήση περί της δεξιότητος, μεθ' ής ή Παυλάκη χειρίζεται τόν κάλαμον. Κάμνει έντύπωσιν προσπάντων ή χαρίσσει άφείλιά της, ή άβίαστος ευρύια της και ή φυσική της γλώσσα, ή όποία ούτε χυδαία είναι ούτε σχολαστική. Όταν δέ πέρουσι ή Διάπλασις εδημοσίευε τ' άρθρα της εκείνα «Πώς γράφεται μιά επιστολή» ήδύνατο να παραθέσθαι και ταύτην, ως υπόδειγμα φιλικής επιστολής καλαισθήτου, φαιδράς, ζωηράς, με ποιικιλίαν, με χάριν και με ενδιαφέρον.

Η Διάπλασις, διατηρούσα τακτικήν ήλληλογραφίαν μετά των φίλων της, ζητεί προσπάντων να εξασκή αυτούς εις τ' να εκθέτουν τας ιδέας των. Μία καλογραμμένη επιστολή — και δύσκολον πράγμα και σπάνιον, — είναι τ' ασφαλέστερον δείγμα της διανοητικής και καλαισθητικής μορφώσεως του επιστολογράφου. Απόδειξις, ότι ή γράφουσα την ώραιαν αυτήν επιστολήν, έγγραφη και την Έκθεσιν, δια τής οποίας εκέρδησε το Ράλλειον!

Σίφνος, 17 Σεπτεμβρίου 1897.

Αγαπητή μου Διάπλασις,

Ποτέ δεν το έπαθα, ότι μου συμβαίνει τώρα. Όταν ήμην μικρά, είχα μίαν διδασκάλισσαν, ή όποία συνειθίζε να λέγη εις όσας δεν ήξευραν ν' άπαντήσουν εις τας ερωτήσεις της, ότι «έσταμάτησε τ' ο πνεύμά των» και επαναλάμβανε την φράσιν αυτήν τόσον συχνά, ώστε την ήκούσαμεν πλέονχωρίς να μάς κάμνη καμμίαν έντύπωσιν. Μάλιστα, μιά συμμαθήτριά μου, ή όποία είχεν έλθη κάποτε άπαράσκευος και κατά κακήν της τύχην εύρέθη άϊφνης άντικρυ του δακτύλου της Κυρίας, ήρπασε την καθιερωμένην φράσιν δια να δικαιολογηθή:

— Μα τί έπαθες σήμερα; δεν είξεύρεις; . . .

— Φαίνεται, Κυρία, ότι έσταμάτησε τ' ο πνεύμά μου . . .

Και μετά τ' ά γέλια μαθητριών και

διδασκαλίσεως, δια την άπροσδόκητον άπάντησιν, ή καιμένη εκείνη κατεδικάσθη να κλινή τ' ο γόνυ και να ύψωση την μίαν χείρα, και έμεινεν εις την στάσιν αυτήν επί ήμισίαν ώραν, δια να μάθη να φέρεται άλλοτε

Αυτό ακριβώς, το όποϊον δεν έπαθεν άλλοτε τ' ο πνεύμά μου, τ' έπαθε τώρα, δια να ένθυμηθώ φαίνεται την φύλακα των παιδικών μου χρόνων. Και διαρκώς γράφω, και διαρκώς σχίζω, και μελανώνω κόλλας και δάκτυλα, χωρίς να κατορθώσω να φέρω εις φώς κάτι τι τελειωμένον. Άλλά τώρα, άπεφάσισα να γράψω, ότι θά έχη την καλοσύνην να κατέλθη εις τ' άκρον της πέννας μου' και σε παρακαλώ, Διάπλασις μου, να μη γελάσθης αν εύρης και τίποτε άλογα (πράγματα) εις την επιστολήν μου, διότι . . . έχει σταθή τ' ο πνεύμά μου.

Αυτήν την εβδομάδα δεν έλαβα καθόλου φυλλάδιόν σου, την δέ παρελθούσαν τ' ο ίδιον, το όποϊον μου είχες στείλη και την προπαραλθούσαν. (*) Μα τί συμβαίνει; Δεν πειράζει όμως, αγαπητή μου, όταν έλθω εις τας Άθήνας θά τακτοποιηθώμεν.

Δεν είξεύρω πώς να σε εύχαριστήσω δια την δημοσίευσιν της φωτογραφίας μου. Σε παρακαλώ πολύ να προτείνης εις την Χριστίαν Δεσύλλα και εις την Βασιλικήν Σταμάτη άνταλλαγην Μ. Μυστικῶν με έμέ, αν θέλουν. Πιστεύω, ότι θά γνωρισθώμεν όταν τ' επόμενον έτος θά έλθουν εις Άθήνας, δια να δώσωμιν διπλωματικές εξετάσεις, (διότι καθώς είξεύρεις αι, μαθητριά του Άρσακείου Πατρών, έρχονται εις τ' Άρσακίον Άθηνών, όταν πρόκειται να διαγωνισθούν δια τελευταίαν φοράν πλέον.) Τί εύτυχής πού θά είμαι τότε!

Και τώρα, προσφιλής μου Διάπλασις, θά σου αναγγείλω μίαν καλήν είδησιν: έξ ε σ π ά θ ω σ α! Δεν φαντάζεσαι με πόσην χαράν γράφω αυτήν την λέξιν! Όσον έβλεπα, ότι τ' ο ξεσπάθωμιν πρώτ' ον δευε χάρις εις την άποτελεσματικήν ενέργειαν των φίλων σου, ενφ' εγώ δεν ήδυνάμην να σου δείξω ότι σ' αγαπώ όσον και αυτοί, έλυπούμην κατάκαρδα. Όταν είδα και την επιστολήν του Χ α λ α σ μ ο υ Κ ό σ μ ο υ, (μα πραγματικώς . . . όχι! δεν είναι διόλου χαλασμός κόσμου, άφού συντελή τόσον εις την διάδοσιν της Διαπλάσεως, ή όποία δεν χαλά, αλλά διορθώνει τόν κόσμον) τότε λοιπόν, ώρκίσθη εις τόν εαυτόν μου, ότι δεν θά περάσουν πολλοί ήμέραι και θά άρχίσω και εγώ να θαυματουργώ, όπως και αυτός. Δόξα τω Θεώ, ή αρχή έγγεινεν.

Έβήγχα πάλιν από τ' άδρια . . . αν δλοι οι συνδρομηταί σου έγγραφον τόσον συ-

(*) Σ. τ. Δ.—Πού να έγινεν άρα γε αυτή ή ταχυδακτυλογραία;

χνά και τόσον ύπομονητικά, όπως εγώ, αλλοίμονον! έπρεπε να έχης και ένα . . . αναγνώστην.

Σε ασπάζομαι

ή φίλη σου ΜΑΡΙΑ ΠΑΥΛΑΚΗ

Υ. Γ.— Η διεύθυνσις του νέου φίλου σου είναι:

κ. Ιωάννη Μινάρδον, εις Σίφνον.

Πιστεύω ότι θά σου γράψη ο ίδιος, διότι είναι ένθουσιασμένος με την αγαπήν πού σου έχουν οι συνδρομηταί σου. Σε φιλώ και πάλλιν,

ή φανατική σου λάτρις
Μ. Π.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ δύο μικρών φίλων:

- Ξεύρεις τίνας είναι αυτό τ'ο μεγάλο σπίτι;
- Ξεύρω.
- Τίνας είναι;
- Έμένο!

Εστάλη υπό της Μουσσειδάς

Ο Πατήρ.— Πώς σου φαίνεται ο νέος διδάσκαλος, Νίκο;

Νίκος.— Δεν έχει διόλου μνημονικό, μπαμπά. Φαντάσσομαι ότι κάθε μέρα μάς 'ρωτά τ'ο μάς είπες χθές!

Εστάλη υπό του Αρχιναύαρχου Θεμιστοκλήδους

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΡΧΙΣΑΝ, ήρχισαν αι άνανεύσεις της συνδρομής δια τ'ο επερχόμενον είκοστόν έτος 1898. Οι φίλοι μου σπεύδουν να έγγραφούν πρό της 31 Οκτωβρίου, και να μου δείξουν την προθυμίαν των, και να λάθουν τ'ο δώρον, και ναποκηθουν τ'ο προνόμιον. Και δι' όσους έτυχε να μη προσέξουν εις την πρόσκλησιν του προηγουμένου φυλλάδιου ή να την λησμονήσουν, με τ'ο παρόν φυλλάδιον διανεμάται και άλλη άγγελία, χωριστά τυπωμένη επί χρωματιστού χαρτου.

Ο Άνανίας, ο οποίος την 1 Οκτωβρίου είχε την έορτήν του, εύχαριστοί θερμάς όσους τόν ένθυμηθήσαν και ιδιαίτερος τόν Άδν Κιχώτην, δια την αισθηματικήν του «άκροστοιχίδα» τόν Ταιν-Ταιν δια τας έμμέτρους εύχας του, και την Ποιητικήν Φλογέραν δια τήν τόσον έγχαρον κάρταν της. Είναι όμως λυπημένος, διότι, ένεκα τών περιστάσεων δεν ήμπίρουν να έορτάσθ η φέτος όπως άνεπιβέστο και διότι ακόμη δεν εδημοσιεύθη ή Κυριακή του ένεκα τών εύλογημένων αυτών εικόνων, αι οποίαι ακόμη να γίνουσι! Χίλια έμπόδια τού έτυχαν τού καίμενου!

Πού έκαθίδενες, Έβδωρος Ουάκια, κ' έκαμες να μου γράψης τόσον καιρόν; Ός προς τ'α τεμάχια των παλαιών μου φυλλαδίων, με τ'α οποία διπλώνονται τα νέα, μην άνησυχής διότι είναι βλαβερώντα άχρηστα! Όσα φυλλάδια χαλούσιν ή λερώνονται εις τ'ο πιστήριον, ή σχίζονται εις τ'ο δίπλωμα, ή όπωσδήποτε ύφισταται κάποιαν βλάβην, ώστε να μη είναι πλέον καλά δια τους συνδρομητάς, κόπτονται και μεταβάλλονται εις ταινίας και περικαλύμματα των καλών φυλλαδίων.

Νά σου διηγηθώ μάλιστα και τ'ο έξής: Άπό μίαν άπροσεξίαν του τυπογράφου, τριακόσια σχεδόν άντίετυπα του φυλλαδιου, εις τ'ο οποϊον εδημοσιεύθη ή εικών της Μελλοσας Καλλιτέχιδος, έμυνητσορβήσαν εις έν μέρας. Η Μάρθα τ'α έκλαιε και ήτοιμάζετο να τα κόψη, όταν, την στιγμήν εκείνην, έρχεται κατά τύχην εις τ'ο γραφεϊόν μου ή Μελλοσος Καλλιτέχιδος. Μανθά-

νει τ'α διατρέχοντα, ζητεί την άδειαν, πέρνει ένα φαλλίδι και κόπτει από δια αυτά τ'α άχρηστα φυλλάδια την εικών της. Ούτως άπέκτησεν άνεξέδωδος τριακόσια σχεδόν άντίετυπα της φωτογραφίας της, και τόση ήτο ή χαρά της, ώστε ή Μάρθα έπαρηγορήθη άμέσως!

Μη βιάζεσαι, αγαπητέ Όλυμπιονίκη. Και νέος Διαγωνισμός Διηγήματος θά προκηρηθώ, και άλλους μογολόγους θά γράψη ο κύριος Ξενοπούλος, και δια όσα θέλεις θά γίνουσι. Οι συνεργάται μου σ' εύχαριστούν πολύ δι' όσα γράφεις περί αυτών. Ός προς τόν μπάτσον πού έδωκας προς εκείνον, ο όποϊός είπεν ότι ή Διάπλασις είναι μόνον δια μικρά παιδιά, νομίζω ότι είχες άλλο ισχυρότερον έπιχείρημα, — τόν εαυτόν σου!

Δεν πειράζει, καλή μου Θέλιπσοσα. Οά γίνη και νέος Διαγωνισμός Ζωγραφικής και τότε λαμβάνεις μέρος. Ηθελα κ' εγώ να μου είχες στείλη καμμίαν εικών, άφ' ου καταγίνεσαι τόσον άλλ' άφού ήσο άσθενής, τί να γίνη; Δυστυχώς, Κόντε Ραπαράκη, ή Πίσσα μου δεν έκαμεν έως τώρα γατάκια. Σου ύπόσχομαι όμως ότι τ'ο πρώτον πού θά κάμη, θά είναι ιδιόν σου. Άλλά αν δεν είναι μαύρον; Έδω σε θέλω!

Κ' εγώ είμαι κατενθουσιασμένη με τας νέας σου γνωριμίας, Αρριωμένη Θάλασσα. Έκ των ψευδώνυμων της αδελφής σου, έγκριναι τ'ο Τρελλή τ'ο Αίγιον (και αυτο καθ' εύφημισμόν) και την ασπάζομαι. Δεν μου είπες όμως πώς λέγεται.

Α, πώς ήθελα να ήμην κ' εγώ μαζί σας εις την ώραιαν αυτήν έκδρομήν, Ξεργημένο Πουλί, και να ίδω τ'ο ώραιόν πανόραμα του βουνού, και να καθήσω εις τ'ο χόρτα, και να φάγω από τ'ο ψηστόν γουρουνόπουλο, και ν' άκούσω την ώραιαν πρόπονιν του Τόξου τ'ο Φοίβου! . . .

Ηθελα να ήξευρα, Άψε Σβύσε, εις ποίαν επιστολήν σου, εις ποίας σου ερωτήσεις δεν άπήνησας. Μα πώς γίνεται αυτο, να λάβω επιστολήν σου, και να μην άπαντήσω; να μη στείλω τούλάχιστον ένα φιλάκι; Αδύνατον, φίλατέ μου! Κάτι θά συμβαίνη!

Μάλιστα, Συριανό Λουκουμί, μου άρέσει πολύ τ'ο νέον σου ψευδώνυμον, μάλιστα όταν είναι . . . τού φυσικίου ή τής βανάνας.

Δεν ήξεύρω τίποτε από αυτο, Άχαικέ Δρομέθ! Αφ' ου άπαξ έπρότεινες, όφείλεις να δέχεσαι τ'α τετράδια και να ταποδίδης. Αν δεν θέλεις άλλα τετράδια, μη προτείνης πλέον και μη δέχεσαι προτάσεις: είσαι έλεύθερος. Άλλ' όσα τετράδια έλαβες, είσαι όποχρεωμένος (άκούς); να ταποδώσης. Άλλως κινδυνεύει σπουδαίως ή υπόληψις σου και σε προειδοίζω!

Ασκίετομαι—μου γράφει ή Ποιητική Φλογέρα— ότι ήμεϊς οι συνδρομηταί σου, οι συνεργάται σου και σύ, δεν διαφέρομεν διόλου από ένα στρατόν. Ημεϊς δηλαδή είμεθα οι στρατιώται, οι συνεργάται σου οι αξιωματικοί, και σύ ο αρχηγός. Νά μία ώραία παρομοίωσις. Παιθαρχία λοιπόν, αγαπητή Ποιητική Φλογέρα, παιθαρχία!

Έγέλασα πολύ με τ'ο ανέκδοτον σου, Ιωάννη Χρηστογιώδη. Ας τ'ο άκούσουν και οι άλλοι: Ένάς μαθητής είπε προς τόν Βιβλιοπώλην: «Θέλεις να με περιπέσης και μου δίδεις Έλληνικήν Ιστορίαν Γ' εκδόσεως, άφ' ου εγώ είμαι εις την . . . Β' τάξιν;»

Βεβαίως, Λύρα τ'ο Άρίονος, θά ιδρωθούσιν Σύλλογοι και εις τ'ο Έξωτερικόν και εις τ'ο Έσωτερικόν και παντού, όπου ύπάρχουσι φίλοι μου ένθουσιώδεις, όπως σύ.

Μα τ'ο είπα αυτο και άλλοτε, φίλατε και εύχλωτε Κεραυνέ. Είς τ'ο ζήτημα της προθεσμίας είμαι συγκαταβατικός προς τους εύρισκόμενους μακράν. Λύσεις με ήμερομηνίαν ταχυδρομικής σφραγίδος, ζηλούσαν ότι δεν έλήθη άκόμη υπό τού στέλλοντος τ'ο φύλλον τ'ο περιέχον αυτοάς, είναι πάντοτε δεκταί. — Τ'ο ξεσπάθωμιν ήρχισε;

Χαίρω πολύ-πολύ δια την γνωριμίαν Μαγευτικόν Αίγιον. Αυτ'ο ψευδώνυμόν σου έγκρινω

και σε παρακαλώ να μου γράψης συχνά. Αι παραγγελία σου ξετελεσθήσαν. Άλήθεια λοιπόν, Ξεργημένο Ηπειρώτισσα, φέτος θά μου γράψης συχνά; Τί γάρ! Και ή «Οικογένεια Μαντζουράνα» σου άρέσει καλλίτερα και από την «Άσπρούλαν;» Αυτ'ο ήθελα και εγώ!

Δεν έννοώ, προσφιλής Άγκάθι, ποίαι είναι αυτοί οι αταμπετεροί συνάδελφοί σου και πρέπει να μου τους έννοήσης. Έλαβα την θαλασσογραφίαν του αδελφού σου ήτο ακόμη καιρός.

Τά έλαβα δια, Αρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, και σου άπήνησας. Μα πώς; Δεν τ'α είδες; Δεν είχες λάβη τ'ο φυλλάδιόν μου, όταν μου έγγραφες; Αυτ'ο θά συμβαίνη βέβαια.

Α, ξεύρεις ποίος ήτο εκείνος, Γαληνιαία Θάλασσα, πού σε ήρώτησεν εις τόν σπηρόδρομον αν είσαι συνδρομητριά μου; ο Σόλων Σερμώπολος. Μού το είπεν ο ίδιος. Τ'ο ψευδώνυμόν του όμως δεν είμπορώ να σου το είπω.

Σε συχαίρω, Μυσσοτίς, διότι εν φ' πλέκεις, κεντίζεις, ράπτεις και άνακατεύεσαι και εις την μαγειρικήν δια να μανθάνης—πολύ ώραία, εύγε! —εύρισκεις πάλιν καιρόν μίαν ή δύο ώρας την ήμέραν να καταγίνεσαι μαζί μου και να μου γράψης. Είσαι λαμπρά κόρη!

Σε συχαίρω, Ιππόστα Μαντζουράνα (τ'ο ψευδώνυμον ένεκρίθη) δια τόν προειδοισμόν σου. Δεν άμφιβάλλω, ότι θά μου γράψης συχνά.

Έδημοσιεύθη εν Παιδικόν Πνεύμα σου, Έτσι μ' άρέσει, και ακόμη παραπονίζεσαι; Α, μά τότε δεν έχεις ιδέα περί του πλήθους, τ'α οποία λαμβάνω καθημερινώς, εν φ' 2 ή 3 μόνον δημοσιεύω καθ' εβδομάδα. Για σκέψου τ'ο αυτο λιγάκι . . . — Και με τ'ο θερμότρονον, παρακαλώ, ανεκάλυψες ότι αι προς σε απαντήσεις μου είναι ψυχραι και μόνον αι προς τους άλλους θερμαί; Α παραπονιάρικο! . . .

Τώρα πιστεύω ότι είδες τ'ο ψευδώνυμόν σου, αγαπητή μου Νύμφη Καλυνιά. Όταν υπάγης εις τ'ο Παρίσι και επιστρέψης πάλιν εις τ'ο Αλβερπουλ, σε παρακαλώ να μου περιγράψης τ'ο ταξείδι σου. Σου έστειλα ο τι είχης πει.

Τ'ο ψευδώνυμον πού θέλεις, φίλάτη Μιμίκια Καρασουλή, τ'ο έχει άλλη. Εγώ δεν είμπορώ να σου δώσω όποιαν θέλω. Έκλεξε σύ ο τι σου άρέσει και τότε κάμνομεν τας προτάσεις περί Μ. Μυστικῶν. Συμφωνοί;

Μήνας είχε να μου γράψη τ'ο Αρχιζιζάνιον! Έκαμεν ένα πολύ μεγάλο ταξείδι. Έπέρασεν από τ'ο Παρίσι, Άλεξάνδρειαν, Λονδίον, Νέαν Υόρκην, Σαχάρων κλ. κλ. και κατέληξεν εις τ'ο Τριέστι, όπου συνήνησε την Καρδερίαν. Και εις την Αϊδηφόν, όπου είδε τόν Μαθρον Πρίγκηπα και τόν Ρωμαιο Κιέρον. Τα μπάνια του όμως τ'α έκαμεν εις τ'ο Αλξ-λε-Μπαίν, όπου ως και τ'ο όνομα δηλώ, είναι έξ μπάνια, και αν εις τ'ο πρώτον ή εις τ'ο δεύτερον είναι κανείς Μαθρον Πρίγκηψ ή Ρωμαιο Κιέρον, πηγαίνει εις τ'ο τρίτον, τέταρτον, πέμπτον, ή έκτον. Επιστρέψας εις την Ζικανούπολιν του, έθαύμασε την ώραιαν ζωγραφίαν πού του έστειλεν ή Μελλοσος Καλλιτέχιδος, και εύθς της έγγραφη μίαν επιστολήν . . . αληθώς θαυμασίαν!

Δεν δύναμαι να δεχθώ, Άστερδέσσα Νόξ, τ'ο νέον ψευδώνυμον. Δεν άνέγνωσες τ'ον αναισμόν των ψευδώνυμων; Σε παρακαλώ λοιπόν να εκλέγης κανέν άλλο, αν έπιμενης εις την άλλαγήν. Έν τ'ω μεταξύ κρατώ και τας δύο δραχμάς, δια λογαριασμόν Μικρών σου Μυστικῶν.

Έκ των τριών ψευδώνυμων πού μου έστειλες, φίλε Σ., σου εκλέγω τ'ο Θεοδοσίος ο Μέγας. Τά ζητηθέντα έστάλησαν.

Είδα, Άρουρατε Πορτικέ, τας εκ Ζακύνθου έντυπώσεις σου. Δεν άμφιβάλλω ότι εις τας ώραίας εκείνας έξοχάς άνεκτεπες πλήρη την ύγείαν σου.

Αγαπητέ μου Άνδρέε Ηπειρώτα, νομίζω ότι πρώτα πρέπει να στείλγης τ'α όφαιλόμενα τετράδια και κατόπιν να κάμης νέας προτάσεις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττειται υπό του Ήρωστίου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῶς κερκοσθὲν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ἀνηλικίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημικον ἑπιστολικὸν χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοστομίου καὶ Ἰωάννου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 42

«ΜΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!»

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θά σας διηγηθῶ μίαν μικρὰν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῆτε πόσον ἔχει δικαίον ὁ Τάκης νὰ γαπαῖ τὸν σκύλον του Ντικ.

Μίαν φορὰν—πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν,—εἶχεν ὑπάγη με τοὺς γονεῖς του εἰς μίαν ἐξοχὴν παραθαλασσίαν. Ἐκεῖ ὁ ἐξαδέλφος του εἶχε μίαν μικρὰν, πολὺ μικρὰν βαρκούλαν, ἣ ἧτο μόνον ἐχωροῦσε δύο ἀνθρώπους, καὶ με τὴν ἧτοίαν τοῦ ἤρρεσε νὰ κάμνη θαλασσίους περιπάτους. Μίαν ἡμέραν ὁ Τάκης τὴν εἶδε δεμένην εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν καὶ τοῦ ἤλεον ἠδέεσθαι νὰ κάμνη καὶ αὐτὸς ἕνα περιπάτον. Ἦτο ὀλομόναχος... κανεὶς δὲν θά τον ἐμποδίζε νὰ κάμνη ὅ, τι θέλη. Δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸν, τὴν λύει, πιάνει τὰ κουπιὰ καὶ ἀπομακρύνεται.

Τί ὠραία ποῦ εἶνε! Ἡ βαρκούλα χορεύει ἐλαφρὰ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα καὶ πηγαίνει, πηγαίνει... Ὁ Τάκης εἶνε εὐτυχής. Νὰ περίπατος μιά φορὰ!...

Ἐξαφνα σηκόνεται ἀνεμὸς ἡ θάλασσα φουσκόνει ἡ βαρκούλα χορεύει ὡς δαιμονισμένη. Ὁ Τάκης τα χάνει, φοβεῖται, θέλει νὰ γυρίσῃ ὀπίσω... ἀλλὰ δὲν εἰσέφρει νὰ διευθύνῃ τὴν βαρκούλαν—καὶ ἡ βαρκούλα τὸν παρασύρει. Κ' ἐκεῖ που δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμνη, ἔρχεται ἕνα κύμα δυνατὸ, ἀναποδογυρίζει τὴν βαρκούλαν καὶ μπλοῦμ! πὰρ' τὸν Τάκη μέσα ἔτῃ θάλασσα!...

Εὐτυχῶς εἰσέφρει ὀλίγον κολύμβι. Ἀρχίζει νὰ πλέη ὅπως-ὅπως ἀλλὰ με μεγάλην δυσκολίαν κρατεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διότι τὸν ἐμποδίζουν τὰ βρεγμένα

ροῦχά του καὶ τὰ μεγάλα κύματα. Σὲ ὀλίγον κουράζεται, ἐξαντλεῖται, κινδυνεύει... Φωνάζει, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τον ἀκούει. Τί λοιπὸν; θά πνιγῆ;... ὦ, τί ἄσχημα ποῦ ἔκαμε νὰ ἔμνη εἰς τὴν βαρκούλαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα μεγαλήτερον!... Νά, τώρα θά πνιγῆ!...

Ἄλλ' ὄχι! ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τιμωρηθῆ τόσο σκληρὰ διὰ τὴν ἀνοησίαν του... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας κύριος με τὸν σκύλον του... Τί ὠραῖος τί μεγάλος σκύλος, τί μαλιαρὸς, τί δυνατός!.. Βλέπει τὸν Τάκη, καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὸν διατάξῃ ὁ κύριος του, πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶντας τὸν φθάνει. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ ἐχρειάζετο τοῦ Τάκη, δηλαδὴ ἕνα στήριγμα. Στηρίζεται λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὸν δυνατόν σκύλον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φθάνει εἰς τὴν ξηρὰν... Ἐσώθη!

Φαντασθῆτε τώρα τὸν τρόπον καὶ κατόπιν τὴν χαρὰν τῶν γονέων του! Φαντασθῆτε τὴν εὐγνωμοσύνην ὅλων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Τάκη, πρὸς τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσωσε!

Παρεκάλεσε θερμῶς τὸν κύριον ἐκεῖνον νὰ τοῦ τον χάρισῃ, καὶ ὁ κύριος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον, τοῦ τον ἐχάρισε. Καὶ τώρα ὁ Ντικ εἶνε ὁ σκύλος τοῦ Τάκη. Πῶς τον ἀγαπαῖ, πῶς τον λατρεύει, πῶς τον περιποιεῖται! Μὲ πόσῃν ὑπερηφάνειαν τὸν δείχνει καὶ λέγει: «Νά, αὐτὸς ὁ σκύλος μου ἔσωσε τὴν ζωὴν.»

Τώρα τελευταίως μάλιστα ἐφωτογραφήθησαν μαζί. Καὶ νά, αὐτὴ ἡ εἰκὼν ποῦ βλέπετε ἐδῶ, εἶνε ἡ φωτογραφία των. Σὰς ἀρέσει; Βλέπετε με τί ἀγάπην, με τί ἐμπιστοσύνην στηρίζεται ὁ Τάκης ἐπάνω εἰς τὸν μεγάλον μαλιαρὸν σκύλον,—τὸν σωτήρᾶ του;

ἄλλο τόσο εἶνε ὑποχρεωμένος, ὅταν προτείνῃ αὐτὸς, ν' ἀποδώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅστιον ὁ ἄλλος τοῦ στέλλει: καλῶς τὴ πιστεῖ. Ἡ κατεκάρτης τῶν ξένων τετραδίων εἶνε μία ἀπάτη, μία κηλὶς, — φίλους δὲ ἀπατεώνας καὶ κηλιωμένους δὲν ἐνοῶ νὰ ἔχω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ἡ *Κασσιόπεια* με τὸν *Ἀτρόμητον Λέοντα*, *Σατανᾶν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*—ὁ *Μινώταυρος* με τὴν *Νεραΐδα* τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τὴν *Ἀρσιόμητον Λεονοῖαν*—ἡ *Ἀφροισμένη Θάλασσα* με τὴν *Πολύγυρον τοῦ Πηλίου* καὶ με τὴν *Ζωὴν Ἀλεξανδρείου*—τὸ *Συριακὸν Λουκοῦμι* με τὸ *Ἔτσι Θέλω* καὶ *Ἔτσι μάρσσει*—ὁ *Κλάδος Ἑλαιας* με τὸν *Δελφίονα τοῦ Εὐδείνου*, *Ἀδραν τοῦ Εὐδείνου*, *Θέαν τοῦ Ζαπτείου*, *Ἀγκυραν τοῦ Ἑλέου* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*—τὸ *Παλλικαρί τῆς Λαζίας* με τὸν *Φίλιν-Φίλιν*, *Τοῖον-Τοῖον-Τοῖον*, *Ἄνδ Κιχώτην*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀπόμαχον Ροιμηλιώτην*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ὀττιλίαν Ανδραμάτιον*, *Γαλαξίαν* καὶ *Μόσαρ*—ὁ *Κερανοβόλος Ζεὺς* με τὸν *Τιμολέοντα Βότσαρην* καὶ τὸν *Κωνσταντῖνον Ζαχαριάδην*—ἡ *Ἄδρα τοῦ Ἀρίονος* με τὴν *Ἀγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ψαροπούλαν*, *Μαῦρον Πρίγκηπα*, *Κερανοῦν*, *Ἄδ-Ἄδ-Ἄδ μί* καὶ *Χριστῖναν Α. Δεσούλλα*—ὁ *Μόσαρ* με τὴν *Χριστῖναν Δεσούλλα* καὶ *Μύλον Πατρῶν*—ἡ *Παλιόρουα τοῦ Ἐδρίπου* με τὸν *Ὀρφέα* καὶ με τὴν *Ἑλληνικὴν Ἀναγνώστου*—τὸ *Ἀγκυρὰ* με τὸν *Θαυμαστήν* τῶν *Ὀραίων Τεχνῶν*—ἡ *Θαλασοδόλη* με τὴν *Φίλεργον Κόρην*, *Νεραΐδα τοῦ Ἀλφειοῦ*, *Ποιμερικὴν Φλογεραν*, *Κόρην τοῦ Γελοῦ* καὶ *Ἀνδραλουσίαν*—ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* με τὴν *Χαρυγῆν* καὶ με τὸ *Ἄρθος τῶν Ἀλπειῶν*—ἡ *Γαλιναία θάλασσα* με τὴν *Ἑλληνὴ Π. Κουσαλέην*—τὸ *Ἔτσι μάρσσει* με τὸν *Ζεβᾶν* καὶ με τὸν *Ὀλυμπιονίκην*—τὸ *Τρυγονάκι* με τὸν *Ὀρφέα*, *Τῆ-Τῆ-Μπου-Μπου*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἄρθος τῶν Ἀλπειῶν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Συριακὴν Σφίγγα*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Λευκὸν Ρόδον*—ὁ *Νικηφόρος ὁ Βρυννῖος* με τὴν *Μαρίαν Παυλάκη*, *Χριστῖναν Δεσούλλα*, *Βασιλικὴν Σαμάτην*, *Παραδείσιον Πηγνὸν*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Ἀστροφεγγιάν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Γενναίαν Σουλιάτισσαν*, *Διογένην Λαέρτιον*, *Τοῖν-Τοῖν* καὶ *Ἄνδ Κιχώτην*—ἡ *Πρωτομαγιά* με τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἐδραρον Ζωὴν*, *Κάτασπον Ἀράπην*, *Αἰθιοπίδα* καὶ *Καρδερῖναν*—τὸ *Ἦσυχο Ἀράκι* με τὴν *Πρόσφωνα Βολιώτισσαν* καὶ *Ἰριδα*—ἡ *Βοδῆτις* με τοὺς τοὺς ἐκ *Κυθέρων* συνδρομητὰς μου—ἡ *Ὀρσία Κέρκυρα* με τὴν *Ταναγραίαν Κόρην*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ψαροπούλαν*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Τρεχαγυροπούλον*, *Ἄνδ Κιχώτην* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*—*Μία Τρελλούλα* με τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*—ὁ *Μυλόφοδος* με τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν*—καὶ ὁ *Τσιροτσιπιδάς* με τὸν *Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα*, *Τοῖν-Τοῖν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ναυτοπούλαν*.

Ἀσκαμοὶ πληροφορίας.—Ὁ *Ὀλυμπιονίκης* πληροφοροῖ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, ὅτι δὲν εἶνε παρατηρητής, καὶ οὐδέποτε ἐνομιμαίνεται νὰ τὴν παρετήρησεν πούθεν. ἡ *Κασσιόπεια* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρείον Ἀργοναύτην* (τὸν ὅστιον ἐγνώρισεν ἐξ ὄψεως) καὶ τὸν *Σατανᾶν*, τοῦ ὁποῖου ἐγνώρισε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν—ἡ *Ἀφροισμένη Θάλασσα* περιμένει ἀνυπομονῶς εἰς τὸ ἄγχιον τὴν *Ζωὴν Ἀλεξανδρείου* με τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς.—τὸ *Ἄψθε Σβῆσε* ἀσπάζεται τὴν *Ὀραίαν Λορκαδά* καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς—τὸ *Συριακὸν Λουκοῦμι* ἀσπάζεται τοὺς ἐν Σέρβω συνδρο-

μητὰς μου, αὐτοὺς παραθερίσαντας ἐν *Δελαγρά-τση* ἰδιαιτέρως δὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Κ.* καὶ τὸν *Ὀρργανόν*.—ὁ *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν με τὸν *Κολλοσοῦν τῆς Ρόδου*, τοῦ ὁποῖου ἐθαύμασε τὴν φιλοπατρίαν—ἡ *Καρδερῖνα* ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Ἰριδα* ὅτι κ' ἐκεῖνη ἐπεθυμῆ πολὺ νὰ γνωρίσῃ τὰς συνδρομητὰς μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μου γράψῃ πρὸ τοῦ ταξιδίου τῆς διὰ νὰ τὰς εἰδοποιήσω—ἡ *Ἄδρα τοῦ Ἀρίονος* πληροφοροῖ τὴν *Γλυκείαν Ἑλίδα*: τὰρχικὰ τῆς εἶνε *Ε.Β.Π.* δύναται δὲ νὰ μάθῃ καὶ ὀλοκληρῶν τὸνομά τῆς, ἂν δεχθῆ ἀνταλλαγὴν *Μ. Μυστικῶν*—ἡ *Σερηνεμένη* *Ἠπειρώτισσα* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρείον Ἠπειρώτην* καὶ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*—τὸ *Ἔτσι μάρσσει* ἔμαθεν ὅτι ἐφέτος ποῦ πῆγεν ὁ *Τοῖν-Τοῖν* εἰς τὰ *Μέθανα*, ἕνας Θεὸς τὸ ἔερε τὴν ἑκάμη τὸ *Ζεῖανον*—τὸ *Ἀρχιζεῖανον* λέγει ὅτι ἔχει λάθος ὁ *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης*, διότι τὸ ἄριστον εἶνε *18, 501.749,351*... (ἂ, πονηρὲ, σὲ μελετᾶδες θέλεις νὰ βάλῃς τὸν ἄνθρωπον!)—ἡ *Πρωτομαγιά* ἀσπάζεται ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς τοῦ Παρθενάγειου Πριναῖρη καὶ Φουντουκλῆ.—Δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπάρχει σήμερον θέσις.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Εὐτυχὴ Θνητὴν*, *Παχὸν Τσίρον*, *Μικρὸν Κινέζον* *Λίν-Λίν*, *Ἀσπροτσιπιδάκιον*, *Γαλαξίαν*, *Κασσιόπειαν*, *Μινώταυρον* (ἔστειλα) *Μικρὸν Συμπαθητικόν*, (τὰ ἔλαδες τώρα); *Κλάδον Ἑλαιας* (ναί.) *Παλλικαρί τῆς Λαζίας* (μάλιστα, γίνεταί.) *Μικρὸν Ἐθελότην* (τώρα πλέον ὁ Γραβιὸς θὰ κατετάχῃ.) *Φιλόμοσον Παῖδα* (πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ.) *Ἀτρόμητον Θαλασομάχον* (εἶνε ἔλαιψις τοῦ ταχυδρομείου σας.) *Λευκοπέπλον Νύμφην τῶν Δασῶν* (τὰ ἔλαθα.) *Πρωτομαγιά*, (ἡ ἀλλαγὴ ἔγινεν ὀρεῖλαις 50 λεπτά.) *Ἐθνικὸν Ὑμνον* (τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίθη πρὸ πολλοῦ. Πυρροποῦλης καὶ φυλλάδιον ἐστάλσαν.) *Μογάκριβην Χαράν* (τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι!..) *Στέφανον Βουλγαρὸν*, *Ἀστροφεγγιάν* (με τὰ χαριτωμένα τῆς μικρὰ ἀρῆς *midli*) *Ἦσυχο Ἀράκι* (ὅλα ἐν τάξει.) *Τσοβούχων* (ἔστειλα.) *Ἐρημίτην* (ὄχι δὲν μου ὀρεῖλαις τίποτε.) *Βοδῆτις* (ὄχι.) *Χρυσωμένην Ἀνατολὴν* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Μυλόφοδον* (ἔστειλα.) *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Τσιροτσιπιδά* (ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσει ἡ ἰδέα, πρέπει νὰ ἐργασθῆς καὶ σὺ ὑπὲρ αὐτῆς), *Φίλεργον Κόρην* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ), *Ρωμαῖον Κινέζον*, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου ε.ε.

332. Λεξιγράφος.
Θεὸς, ἀνωνυμία καὶ ἀριθμητικὸν ἀρχαῖον φέρουν ἄνδρα πολὺ στρατηγικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς *Λευκῆς Πιταλοῦδας*.

333. Στοιχειογράφος.
Διῶξε δέλτα βάλε ρῶ καὶ θά ἴδῃς εἰς τὸ φερτὸ τὸ ποτάμι πῶς θά λείψῃ καὶ νησάκι θά προκύψῃ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Ροιμούλου*.

334. Αἶνιγμα.
Ποῖο μυστήριον φοβερὸ εἶνε ἀποπάνω ἀπ' τὸ Θεό;!... Ποῖα πῖσσα ποῖο σποτάδι εἶνε ἀποκάτω ἀπὸ τὸν Ἄδην,!!
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Νικηφόρου τοῦ Βρυννῖου*.

335. Ἑλλητισυμφωνῶν
Η-ωα-ου-η-οεω-ου-ου
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ *Λέρδου Βύρωνος*.